

Sygn. akt VII Ka 809/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: praktykant Paulina Dąbkowska

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Marioli Maślany

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 r.

sprawy **D. R. (1)**, ur. (...) w O., syna K. i J. z domu J.

oskarżonego z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 5 czerwca 2018 r., (...)

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 809/18

UZASADNIENIE

D. R. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 1 października 2016 roku do 7 grudnia 2016 roku, na działce nr geod. (...) w D., woj. (...), wykonał roboty budowlane polegające na posadowieniu obiektu budowlanego typu kontener bez wymaganego pozwolenia na budowę,

tj. o czyn z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 5 czerwca 2018 r. w sprawie II K 858/17

oskarżonego D. R. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego D. R. (1), który zaskarżył orzeczenie w całości i zarzucił mu, że zostało ono wydane z naruszeniem, art 5 k.p.k. i art 7 k.p.k. w związku z art 424 k.p.k., co miało wpływ na treść wyroku; ponadto orzeczona kara ograniczenia wolności wobec oskarżonego jest niewspółmiernie surowa jak dla czynu zarzucanego oskarżonemu, a ponadto nie uwzględnia warunków osobistych oskarżonego.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd odwoławczy wniosków w kierunku zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, wniósł o zreformowanie na korzyść oskarżonego rodzaju orzeczonej kary przez orzeczenie kary grzywny w miejsce kary ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na podzielenie.

Na wstępie należy zauważyć, iż w ocenie Sądu Okręgowego wydane przez Sąd I instancji rozstrzygnięcie zapadło na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń natury faktycznej, jak też i prawnej. Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej i prawidłowej analizy materiału dowodowego. Także wnioski powzięte przez Sąd na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, zdaniem Sądu Okręgowego, są logiczne, spójne i konsekwentne, dokonane w oparciu o zasady doświadczenia życiowego. Wnioski te są przekonująco uzasadnione. Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu i nie zawierają też żadnej, merytorycznej argumentacji, która rozważania tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. Wobec powyższego zarzuty skarżącego, jakoby Sąd I instancji błędnie przyjął, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, nie mogą być uznane za zasadne. Apelacja sprowadza się w rezultacie do polemiki z ustaleniami Sądu i wyciągniętymi z tych ustaleń wnioskami.

Rozważając, w kontekście powyższych wstępnych już tylko uwag dotyczących prawidłowości zaskarżonego wyroku, argumentację przytoczoną w apelacji, nie sposób dopatrzeć się sugerowanych przez skarżącego uchybień w zakresie przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji analizy dowodowej.

Formułując zarzuty przeciwko zapadłemu rozstrzygnięciu obrońca oskarżonego podporządkował ich treść linii obrony prezentowanej przez oskarżonego, nie znajdującą jednak swego odzwierciedlenia w przeprowadzonych dowodach. Jest rzeczą oczywistą, że oskarżony nie jest zobowiązany do składania przeciwko sobie wyjaśnień, w tym może wskazywać na okoliczności nieprawdziwe, zaś granice prawa do obrony wyznaczają znamiona innego przestępstwa (np. skierowania postępowania przeciwko innej osobie), tym niemniej analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie pozwala na uznanie, że Sąd ten naruszył reguły oceny dowodów określone w art. 7 k.p.k., czy też zasadę *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.).

Sąd I instancji słusznie zatem uznał, że wyjaśnienia oskarżonego w których nie przyznawał się on o popełnienia zarzucanego mu czynu nie zasługiwały na wiarę, gdyż były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd I instancji prawidłowo uznał za wiarygodne zeznania świadków Z. K. (1) oraz K. S. i M. B..

Świadek Z. K. (1) zeznał, że **to oskarżonemu** wynajął plac a potem okazało się, że wstawiony tam został obiekt typu kontener i znajdowały się tam automaty do gry. Kontener ten został postawiony około 1 października 2016 r. Po tej dacie, przez kolejne miesiące, to **najemca - oskarżony D. R. (1)** (a nie rzekomo jakaś inna nieustalona osoba), płacił mu regularnie czynsz za wynajmowaną działkę. Właściciel działki dopiero od nadzoru budowlanego i urzędu celnego dowiedział się, że posadowienie kontenera jest niezgodne z prawem. Dysponując taką wiedzą Z. K. nakazał więc najemcy **tj. oskarżonemu** niezwłoczne usunięcie obiektu, co ostatecznie zostało wykonane. Dodał, że z treści umowy zawartej z oskarżonym wynikało, że najemca nie mógł wynająć tego gruntu innej osobie.

Z zeznań świadków K. S. i M. B. wynikało natomiast, że przeprowadzali oni kontrolę - weryfikację obiektów budowlanych w D., działając z polecenia nadzoru budowlanego. Świadczenie ci zrelacjonowali przebieg kontroli oraz ustaleń, w tym kontaktów z właścicielami działek. Ich zeznania nie były kwestionowane.

Dowodami świadczącymi o sprawstwie oskarżonego były także dowody z dokumentów obejmujących dokumentację zdejciową, umowę najmu, informację o działce, protokół przeszukania.

Wszystkie te dowody oceniane swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego jednoznacznie wskazują na to, że **to oskarżony** w okresie od 1 października 2016 roku do 7 grudnia 2016 roku, na działce nr geod. (...) w D., woj. (...), wykonał roboty budowlane polegające na posadowieniu obiektu budowlanego typu kontener bez wymaganego pozwolenia na budowę. Tej oceny w żaden sposób nie może zmieniać fakt, jak chciałby tego skarżący, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wobec przeprowadzonych dowodów z całą mocą **wykluczyć** należy możliwość, że to nie oskarżony, który przecież był stroną umowy z Z. K. ale inna, w istocie przypadkowa osoba (sic!) „pozyskała kontener i sprowadziła go na teren Z. K.”- k.368. To jedynie D. R. miał powód aby na wynajętym gruncie stawiać bez zezwolenia obiekt budowlany i to oskarżony na wezwanie właściciela gruntu go stamtąd usunął.

W konsekwencji więc, w okolicznościach przedstawionych w niniejszym uzasadnieniu brak było podstaw do zakwestionowania tak ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, jak i dokonanej oceny prawnej czynu oskarżonego. W tych warunkach stwierdzić trzeba, że poczynionym przez Sąd Rejonowy ustaleniom faktycznym nie można zarzucić nieprawidłowości, jako że w pełni odpowiadają one przeprowadzonym dowodom, a ich ocena spełnia kryteria określone w art. 7 k.p.k. W sprawie nie było wątpliwości, których nie dało się usunąć co do tego, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu -art. 5§2 k.p.k.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do ewentualnego złagodzenia rozstrzygnięcia o konsekwencjach prawnych popełnionego przez oskarżonego czynu, w szczególności poprzez postulowane w apelacji orzeczenie kary grzywny w miejsce kary ograniczenia wolności.

W ślad za Sądem I instancji – k.359 podkreślić należy, że cel, o którym jest mowa w art.53 kk nie może zostać osiągnięty poprzez orzekanie po raz kolejny kary grzywny. Jak bowiem wynika z karty karnej- k.320 wobec D. R. **pięciokrotnie** orzekano kary grzywny, w tym cztery razy za czyny z art.107§1 kks. Tym samym konieczne było wymierzenie surowszej kary, tj ograniczenia wolności co winno wywołać w oskarżonym odpowiednią refleksję w zakresie przestrzegania porządku prawnego oraz nieopłacalności ewentualnego dokonywania jego naruszeń.

Wobec dalszych zarzutów zawartych w apelacji wskazać należy, że D. R. jest młodym, zdrowym mężczyzną- k.94, k.244 odw. Tym samym jest on zdolny do wykonywania pracy na cele społeczne. Zaś sam wymiar tej pracy w żaden sposób nie powinien kolidować tak z wykonywaniem przez niego działalności gospodarczej jak również w realizacji obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego dziecka.

W konsekwencji w ocenie Sądu odwoławczego kara wymierzona oskarżonemu nie razi surowością i jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego. Ograniczenie wolności wobec D. R. na okres 6 miesięcy w pełni odpowiada dyrektywom wskazanym w art. 53 kk.

Mając na uwadze powołane okoliczności zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy- art. 437§1 kpk, art.438pkt 2-4 kpk.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego D. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 120 zł tytułem opłaty za II instancję uznając, że jest w stanie je ponieść.